

— Плюй, тогава на тия байраци! Плюй ги!
 — Аферимъ, папазъ-ефенди! — запищъ отъ
 радостъ Мемишъ-паша. — Ти не си комита. Не
 си, не си...

Зрителитъ замръзнаха отъ страхъ. Колко му
 трѣбваше на лудия? А какво ще стане съ свеще-
 ника?

Тълпата съобрази мигомъ. Тия, които за-
 граждаха попъ Иванчо, въ мигъ се раздѣлиха, да-
 доха му пжтъ, а сетне по-плътно се притиснаха
 единъ до другъ. Низамитъ не можеха да го про-
 следятъ. Имаха друга работа. Тѣ съ всички сили
 дърпаха лудия да го свалятъ отъ лафета. Мемишъ-
 паша буйствуваше, блъскаше всички, плюеше „бош-
 нашкитъ“ знамена, проклинаше войниците, които
 искаха да го хванатъ.

Шедствието свърши. Хората съ лисичитъ
 опашки се въртѣха да гледатъ какво става следъ
 тѣхъ, циганитъ зурладжии прекъснаха пѣсенята си
 на най-висока нота, военната музика по заповѣдь
 на подофицера се обърна и тръгна къмъ казар-
 мата.

Край бронзовия трофей се блъскаха низамитъ.
 Въ този моментъ, храненитъ конашки коне
 се извиха сами и тръгнаха да се връщатъ. Тѣ
 бѣха най-умнитъ същества въ тая жалка цере-
 мония.

Попъ Иванчо не се върна у дома си.

Отъ чаршията направо се запжти къмъ пи-
 санския ханъ, намѣри една каруца и отпжтува да
 помага на болния свещеникъ въ село Писанецъ.

Той бѣше съвсемъ спокоенъ, само понѣкога
 свиваше вежди и тихичко запѣваше:

„Съ нами Богъ! Разумѣйте езици, поко-
 рѣйте ся, яко съ нами Богъ!“